

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 மார்ச் 30]

இப்போது இல்லை என்றாலும் கூட அவர்கள் பத்திரமாக திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள் என்ற உறுதி மொழி கிடைத்திருக்கிற காரணத்தால் ஆறுதலாக இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவிக்கிறேன்.

10-15 மணி

திரு. குமரி அனந்தன் : பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபிகேஷன்; மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் விரைந்து நடவடிக்கை எடுத்ததற்குப் பாராட்டு, கடத்தப்பட்டது என்று சொன்னார்களே யாரால் கடத்தப்பட்டது? இலங்கை இராணுவத்தாலா அல்லது வேறு யாரால் கடத்தப்பட்டது என்ற தகவல்-புலிகளால் கடத்தப்பட்டதா அல்லது வேறு போராளிக் குழுக்களால் கடத்தப்பட்டதா என்ற தகவலை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : என்னுடைய விளக்கத்திலேயே அடைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன், அந்த விவரங்கள் கிடைக்கவில்லையென்று. ஒரு வரையறைக்குட்பட்ட இடத்திலேயிருந்து—இதுவரையிலே மீன் பிடிக்கலாம் என்று எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எல்லைகள் தாண்டப்படுகிற நேரத்தில் இதுபோன்ற பிரச்சினைகள்—இலங்கையில் மாத்திரமல்ல; நம்முடைய இந்தியத் திருநாட்டிலேயே ஆந்திரப் பகுதியில் பல நேரங்களிலே ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு மீனவர்கள் எல்லையைக் கடந்து ஆந்திரப் பகுதிக்குச் சென்று விடுகிற நேரத்தில் ஆந்திராவிலே உள்ள மீனவர்கள் நம்முடைய மீனவர்களைப் பிடித்து வைத்து அவர்களை விடுவிக்க நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் மிக நன்றாக மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும். எனவே, அரசு கடத்தியதா அல்லது அரசாங்க இராணுவ வீரர்கள் கடத்தினார்களா அல்லது போராளிகள் கடத்தினார்களா அல்லது அங்குள்ள மீனவர்கள் தங்களுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட சம்பவங்களுக்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சியா என்கின்ற விவரங்கள் இன்னும் தெரியவில்லை. எப்படி இருந்தாலும் கூட, நம்முடைய மீனவர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற முயற்சியிலே அரசு விரைந்து ஈடுபட்டிருக்கிறது. அவர்களை உடனடியாக இங்கே அனுப்பி வைக்கின்ற முயற்சியிலே சிங்கள அரசும் ஈடுபட்டு இருக்கின்றது. இதற்கான முயற்சியிலே இலங்கையிலே இருக்கிற இந்தியத் தூதுவர் மிக முனைப்பாக முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்.

(ஈ) இலங்கையிலிருந்து திரும்பிய இந்திய இராணுவத்தினருக்கு அளிக்கப் பெற்ற வரவேற்பு நிகழ்ச்சியில் முதலமைச்சர் கலந்து கொள்ளாதது குறித்து.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கடந்த வாரத்தில் பணி முடித்து, தாயகம் திரும்பிய, இலங்கைப் போராளிகளிடமிருந்து மீண்டு வந்த இந்திய இராணுவத்தினருக்கு தமிழகத்திலே அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பிலே நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும்,

1990 மார்ச் 30] [திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

அமைச்சர் பெருமக்களிலே ஒருவருமே கூட கவந்துகொள்ளாத ஒரு சூழ்நிலை குறித்து ஏற்கெனவே நான் இங்கே ஒரு ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கொடுத்திருந்தேன். விதி எண், 78-இல் ஒரு விவாதம் கேட்டிருந்தேன். இது தொடர்பாக நமது அவையிலே பேசிய எங்களுடைய கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் கேட்டபோது கூட, ஒரு மணி நேரம் இதற்கான விவாதம் கேட்டார்கள். ஆனால் தாங்கள் அருள்கூர்ந்து இப்படி ஒரு மென்ஷனுக்காவது சற்று நேரம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே, எனக்கு வழக்கமான நேரத்தை விட ஓரிரு மணித்துளிகள் அதிகமாகத் தரவேண்டும் என்று உங்களிடம் முதலிலேயே கேட்டுக்கொண்டு, ஏனென்றால் இதிலே எழுப்பப்பட்டு இருக்கின்ற பிரச்சினைகள், நேற்று பாராளுமன்றத்திலே — 20 நிமிடங்கள் பாராளுமன்றத்தையே ஒத்தி வைக்கக்கூடிய அளவிற்கு, தமிழகத்திலே மட்டுமல்ல, அகில இந்திய அளவிலே ஒரு அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினையாக இது உருவெடுத்திருக்கிறது.

ஒரு வன விவங்கு வார விழா என்றால்கூட தவறாமல் வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்புகின்ற நமது முதல்வர் அவர்கள்—இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் சரித்திரத்தினுடைய பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு, ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிக்கு அவர்கள் செல்லாதது—நாங்கள் எல்லோரும் நினைத்திருந்தோம். முதல்வருக்கு நிறைய வேலைப்பளு இருந்திருக்கலாம் அல்லது சில அசௌகரியங்கள் இருந்திருக்கலாம். உடல்நலக் குறைவாக இருந்திருக்குமோ என்று கூட பயந்து கொண்டிருந்தோம். ஆனால் முதல்வர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலே கொடுத்த பதில், 'அப்படி எல்லாம் அல்ல, நாங்கள் வேண்டுமென்றே அந்த ராணுவத்திற்கு வரவேற்பு கொடுப்பதை விரும்பவில்லை' என்கிற வகையிலே இங்கே அவர்கள் ஒரு பதிலைக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பதிலைப் பார்க்கின்றபோது, அந்தப் பதில் நமது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவராக மட்டும் இருந்திருப்பார்கள் என்று சொன்னால், ஒரு அரசியல் நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக அவ்வாறு சொல்கிறார்கள் என்று நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வோம். ஆனால், இன்றையதினம் நாலரைக்கோடி தமிழ் மக்களுடைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவராக, தமிழ் மாநிலத்தினுடைய முதல்வராக, இந்திய அரசியல் சாசனச் சட்டம் முழுவதுமாக அங்கீகரிக்கக்கூடிய, இந்திய அரசியல் அமைப்பில் இடம் பெற்ற ஒரு முதலமைச்சராக இருக்கின்ற காரணத்தினால், தமிழ் பேசுகின்ற நாலரைக்கோடி தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல: இன்று இந்தியா என்கின்ற எல்லைக்கோடு எங்கெல்லாம் இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் நமது முதல்வர் அவர்களுடைய பதில் ஒரு மிகப் பெரிய கேள்வியை எழுப்பிவிட்டிருக்கிறது. அவர்கள் சொல்

[திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்] [1990 மார்ச் 30]

கின்ற அந்தப் பதிலை நாம் இங்கு ஆழ்ந்து யோசித்தோம் என்று சொன்னால், அமைதிப்படை அங்கே சென்ற நோக்கத்தினையே திசை திருப்புவதாக அந்தப் பதில் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

5,000 தமிழ்ச் சாதியினரைக் கொன்ற இராணுவம்' என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். முதல்வர் அவர்களுக்குத் தெரியாததல்ல. இங்கே மாமன்றத்திலே இருக்கிற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. முதலிலே இந்தியப் படை ஒரு அமைதிப் படையாக அங்கே சென்றது. It was neither a declaration of war nor was it a foreign invasion. ஒரு கையிலே துப்பாக்கியும், ஒரு கையிலே சமாதானக் கொடியும் ஏந்தி, அங்கே ஒரு பக்கம் சிங்களத் தீவிரவாதிகள், ஒரு பக்கம் ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் பேசும் பயங்கரவாதிகள், அவர்கள் மத்தியிலே இருந்து அப்பாவித் தமிழர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, தமிழர்களுடைய இடங்களை ஆக்கிரமித்து இருந்த இலங்கை தீவிரவாதிகளை, தமிழ்த் தீவிரவாதிகளை விரட்டி, தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே அமைதி விதைப்பதற்காக ஒரு அமைதிப்படையாகச் சென்றது.

10-20 மணி

துப்பாக்கியால் சுடச் சொல்லவில்லை. பாலங்களைக் கட்டினார்கள். சாவைகளைப் போட்டார்கள், ஓடாத ரயில்களை ஓட்டிவிட்டார்கள். மூடிக் கிடந்த பள்ளிகளை திறந்து வைத்து, அந்த பள்ளியில் இருக்கின்ற மாணவர்களுக்கு அந்த இராணுவ வீரர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அங்கே இடிந்து கிடந்த கோவில்களை எல்லாம் தூசி தட்டி, அங்கே புனர் வேலைகளைச் செய்தார்கள். இதைவிட மேலாக செத்துக் கொண்டிருந்த தமிழனுக்கு இந்திய இராணுவ வீரர்கள் இரத்தம் கொடுத்து உயிரைக் காப்பாற்றிய வரலாறு அங்கே நடந்தது. தங்க நகை செய்கின்றபோது சேதாரம் வந்து விடுவதைப் போல, மோரிலிருந்து வெண்ணெய் எடுக்கின்றபோது சில துளிகள் மோர் சிதறி விடுவதைப் போல அங்கே ஒரு சில சம்பவங்களும் நடந்து இருக்கலாம்; நடந்து இருக்கக்கூடும். ஆனால் அதையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு இந்த இராணுவம் கொலை வெறிப் பிடித்த இராணுவம், 5 ஆயிரம் தமிழ் சாதியைக் கொன்ற இராணுவம் என்று நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று சொன்னால், அது தமிழகத்தினுடைய அரசியல் வரலாற்றில் நிர்ந்தரமாக ஏற்பட்ட களங்கம் என்பதை நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சரின் மேலான பார்வைக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து கேட்கிறேன், தர்மலிங்கம் என்ன சாதி, ஆலாலசந்தரம் என்ன சாதி, அமர்தலிங்கம் என்ன சாதி, இவர்கள் எல்லாம் தமிழர்

1990 மார்ச் 30 [திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

கள் இல்லையா? தமிழன் என்ற காரணத்தால் கொலை செய்யலாமா? தமிழன் என்ற காரணத்தால் கற்பழிக்கலாமா? தமிழன் என்ற காரணத்தால் கடைகளைச் சூறையாடலாமா? அன்றைக்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர், அவர்கள் சொன்னார்கள், ஒரு நாளும் வன்முறையை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி என்று கடந்த வாரம் கூட இந்த மாமன்றத்தில் சொன்னார்கள். தமிழன் என்ற காரணத்தால், போராளிகள் என்ற காரணத்தால் தமிழ் மண்ணை யுத்த களமாக ஆக்குகின்ற முறையில் இரத்தம் தோய்வதற்கு இந்த தமிழகத்தினுடைய முதலமைச்சர் என்ற முறையில் நான் ஒரு நாளும் அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை தான் இந்திய இராணுவம் அங்கே செய்தது. அந்தப் பணியைத்தான் இந்திய இராணுவம் அங்கே செய்தது. இதை நான் சொல்லவில்லை, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது அரசியல் ரீதியாக, உண்மையின் ரீதியாக ஒரு அப்பட்டமான ** கூற்று என்பதை இன்று தேசிய முன்னணியில் அங்கம் வகிக்கின்ற முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிரதமர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்திய நாட்டினுடைய வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு குஜ்ரால் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; மாண்புமிகு குருபாதசாமி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் பாராளுமன்றத்தில், அமைதிப்படை சென்று தன் பணியை அது மாபெரும் விதத்திலே, நல்ல மனிதர்கள் பாராட்டுகின்ற வகையிலே நிறைவேற்றியுள்ளது என்று இந்திய நாட்டினுடைய வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இன்று அருமை நண்பர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இரகு மான்கான் அவர்கள் பேசுகின்ற போது சொன்னார்கள். நமது அரசு, எங்கள் அரசு தேசிய முன்னணி அரசு என்று சொன்னார்கள். இந்த தேசிய முன்னணியில் அங்கம் வகிக்கின்ற நீங்கள் அதிலே பொறுப்பான பங்கு வகிக்கின்ற நீங்கள், உங்களது.....

மாண்புமிகு திரு. நாஞ்சில் கி. மனோகரன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகின்றபோது ** என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டது. நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். It is unparliamentary.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அந்த ** என்ற சொல்லைக் கொஞ்சம் மாற்றி வேறு வகையில் சொல்ல வேண்டும். அந்த ** அகற்றப்பெற்றது.

** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப் பெற்றது.

[1990 மார்ச் 30]

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு வருவாய்த்துறை அமைச்சருடைய மேலான ஆலோசனைக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ** என்ற வார்த்தையை மாற்றி உண்மைக்குப் புறம்பான செய்தி என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் கேட்கிறேன், இன்று தேசிய முன்னணியில் ஏற்பட்டு இருக்கின்ற முரண்பாடுகளுக்கு, குழப்பத்திற்கு என்ன காரணம்? you have become a bundle of contradictions. முரண்பாடுகளின் மூட்டையாக காட்சி அளிக்கிறீர்கள். இன்று நீங்கள் பங்கு ஏற்று இருக்கின்ற அரசாங்கத்திலே பணியாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்ற வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் இந்திய அமைதிப்படை சென்றது நியாயம் என்று சொல்லுகிறார். (மணியடிக்கப்பெற்றது).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்கள் சில மணித் துளிகளைக் கூடக் கேட்டார்கள். அதைக் கூடக் கொடுத்து இருக்கிறேன். இப்போது குற்றம் சாட்டுகிற அடிப்படையில் இவற்றைச் சொல்லக்கூடாது. நீங்கள் இப்போது செய்தியைக் கிளப்புகிறீர்கள். அதற்குரிய விடையை எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்ற அளவோடு இதை முடிக்க வேண்டும்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, நான் சில விளக்கங்களைத்தான் கேட்கிறேன், நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்ற பதிலில் எனக்கு இவ்வளவு சந்தேகம் இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த சந்தேகங்களுக்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், இந்த அரசினுடைய தலைவர் என்ற முறையிலே அவரது ஆளுகையில் இருக்கின்ற குடிமக்கள் நாங்கள் என்ற அடிப்படையில் அதற்கு விளக்கங்களை தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து நான் கேட்கிறேன். சிங்களனுக்கு ஒரு நீதி; தமிழனுக்கு ஒரு நீதியா? அன்று தமிழ்க் கொலை என்று முரசொலியில் எழுதினீர்கள். அன்று திரும்பி பண்டார நாயகா இலங்கையினுடைய பிரதமராக இந்தியாவுக்கு வந்தார். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் அப்போது முதலமைச்சராக இருக்கின்ற போது விமான நிலையத்திற்குச் சென்று வரவேற்றார்கள். அப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த சிலர் கருப்புக் கொடி காட்டினார்கள். ஜெனார்த்தன் காட்டினார், தமிழரசன் காட்டினார்; அவர்களை அன்றைய திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு சிறையில் அடைத்தார்கள். அன்று முதல்

** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப் பெற்றது.

1990 மார்ச் 30] [திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

மைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து நிறுபர்கள், “இன்று எப்படி நீங்கள் விமான நிலையத்திற்கு வந்து பண்டார நாயகாவை வரவேற்றீர்கள், ‘தமிழ்க்கொலை’ என்று எழுதிய பிறகு” என்று கேட்டார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். “That is a Protocol. நான் தமிழகத்தினுடைய முதலமைச்சர் என்ற முறையில் வரவேற்க வந்து இருக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் அல்ல” என்று.

நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களே, நெஞ்சுக்கு நீதி கேட்ட நீங்கள் அந்த சிங்களனுக்கு ஒரு நீதி, இந்த இந்திய இராணுவத்திற்கு ஒரு நீதியா என்று நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும், அந்த பதிலை இன்று இந்தியா முழுவதும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இராணுவம் என்பது அது யார் ஆண்டாலும் அது இந்திய இராணுவம் தான். அது ராஜிவ் காந்தி ஆண்டாலும் இந்திய இராணுவம் தான், அல்லது வி. பி. சிங் ஆண்டாலும் இந்திய இராணுவம் தான். இல்லை, எங்களது ஆசைக்கு ஏற்ப இந்த தேசிய முன்னணி அரசு தொடர்ந்து பதவியில் இருந்து நீங்களே பிரதமராகப் பதவி ஏற்றாலும் கூட அது இந்திய இராணுவம் தான். நாங்கள் அதை ஒரு நாளும் ராஜிவ் காந்தி இராணுவம், வி.பி. சிங் இராணுவம், அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் கருணாநிதி அவர்கள் பிரதமராக இருந்தால் இவருடைய இராணுவம் என்று நினைக்கவில்லை. இந்த தேசத்தை யார் ஆண்டாலும், எவர் ஆண்டாலும் இந்திய தேசம். இந்த தேசத்தில் யார் பிரதமராக இருந்தாலும் அது இந்திய இராணுவம். That is a permanent institution. அது ஒரு நிரந்தர நிறுவனம். அந்த நிறுவனத்தினுடைய மிகப் பெரிய வரலாற்றை தியாக பாரம்பரியத்தை, ஒரு ஜனநாயக அமைப்பிலே நம்பிக்கை யுள்ள, உலகம் முழுந்தும், ஐக்கிய நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற இந்திய இராணுவத்தைப் பற்றி நமது முதல்வர் அவர்கள் சொன்ன குறிப்பு, அது நீண்ட நெடிய வரலாற்றிலே ஒரு களங்கமாக இருக்கிறது. அந்தக் களங்கத்தைத் துடைப்பதற்கு மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் விளக்கம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு அமைகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

10-25 மணி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள்

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எங்கள் கட்சியிலேயிருந்து இதே பொருள் குறித்து பேசுவதற்கு பேராசிரியர் பொன்னுசாமி அவர்கள் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அவரையும் நீங்கள் பேச அனுமதிக்க வேண்டும்.

[1990 மார்ச் 30]

*பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்கு முன்னாலே இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களின் அடிப்படையில் ஒரு சிலவற்றை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இந்திய இராணுவம் என்பது தனிப்பட்ட எந்தவொரு மாநிலத்திற்கோ அல்லது எந்தவொரு மொழிக்கோ சொந்தமானதல்ல என்பதையும், இந்திய அரசின்பால் அது முழுமையான, நாணயமான பொறுப்புணர்வு கொண்டது என்பதையும் யாருமே மறந்துவிட முடியாது; மறுக்கவும் முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் அனுப்பப்பட்ட இராணுவம் நல்ல முறையிலே பணியாற்றி வந்திருக்கிறது என்று பல்வேறு தலைவர்கள் டெல்லியிலே மேல் சபையிலும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; ஒத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் கூட அதைப் பாராட்டி இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் அதைத் தரம் தாழ்த்திப் பேசுகின்ற வகையிலே ஒருசில சொற்கள் வந்து விட்டதாக ஐயப்படுகின்ற அளவிற்கு தமிழகத்திலே ஒரு நிலைமை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இங்கே தெரிவித்த சில கருத்துக்கள் ஆட்சேபகரமான கருத்துக்கள் என்று வெளியிலே இருப்பவர்கள் நினைக்கின்ற அளவிற்கு பத்திரிகைகளிலே கூட செய்திகள் வந்து விட்டன. இராணுவத்தை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சரியான மரியாதையோடு வரவேற்கவில்லை என்ற கருத்து எல்லோருடைய மனதிலும் இப்போது ஏற்பட்டு விட்டது. இராணுவத்தை வரவேற்பது, ஒரு ப்ரோட்டோகால்—இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின்படி மாநில முதல்வர்களாக இருப்பவர்களுக்கு என்ற கடமை இருக்கிறது; பொறுப்பு இருக்கிறது; உரிமைகள் இருக்கின்றன. அந்த 'ஆப்ளிகேஷன்ஸ்' என்ற வகையிலே அவர் சென்று இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை எல்லோரும் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அது மீறப்பட்டிருக்கிறது என்ற முன்னாலே கூட சொல்லப்பட்டது. இது உள்ளபடியே தேசத்திற்கு எதிரான ஒரு கருத்து என்று கூட வெளியிலே பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இருப்பதன் காரணமாக, இந்திய எல்லைக் குள்ளேயே குழப்பம் வரக்கூடாது என்கின்ற காரணத்தினால் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இதற்கு சரியான விளக்கத்தைத் தரவேண்டுமென்றும், இங்கே அவர் கூறிய கருத்துக்கள்—மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் உள்ளபடியே தமிழர்களை மட்டுமல்ல, இந்தியர்களையும் புண்படுத்துகிற அளவிலே இருக்கிறது என்பதையும் நான் இங்கே குறிப்பிட்டு ஆக வேண்டும்.

நேற்றுகூட ஒரு செய்தித் தாளிலே இதைப்பற்றி தலையங்கம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியர்கள் என்று எண்ணுவது சரியாக இருக்கும். அவர்களை, தமிழர், தமிழர் அல்லாதார் என்று

1990 மார்ச் 30] [பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி]

எண்ணுவது தவறு; இந்தியர், இந்தியர் அல்லாதார் என்ற கண்ணோட்டத்திலேதான் பார்க்க வேண்டும் என்றும், இதற்கு மத்தியிலே இருக்கிற தேசிய முன்னணி அரசு கண்டனம் தெரிவிக்க இடமிருக்கிறது என்றும் கூட அதிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேலவையிலேகூட கண்டனம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல்வர் அவர்கள் கூறிய கருத்து தவறானது என்று கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இப்படி இந்தக் கருத்துக்களைத் தெரிவித்த மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அதற்கான விளக்கத்தை அளிக்க வேண்டுமென்று, இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த அவைக்கு வரும்பொழுது இந்தப் பிரச்சினை இன்று வரப் போவதாக எனக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. வந்த பிறகு தெரிவிக்கப்பட்ட காரணத்தால், இல்லத்திற்குச் சென்று சில குறிப்புகளை எடுத்து வரச் சொன்னேன். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பொன்னுசாமி அவர்களும், ஏதோ இந்திய இராணுவத்தைப் பற்றி நான் தரக்குறைவாக சில வார்த்தைகளைச் சொன்னதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இது உண்மைக்கு மாறான, முற்றிலும் உண்மைக்கு மாறான தகவல்.

10-30 மணி

இது குறித்து அன்றைக்கு நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்கள் பிரச்சினையை எழுப்பிய போதே அளித்த பதிலில் இந்திய இராணுவத்திற்கு நாங்கள் மரியாதை செலுத்துகிறோம். மதிப்பு அளிக்கிறோம். அதை என்றைக்கும் நாங்கள் இழிவுபடுத்த மாட்டோம் என்று அன்றைக்கே நான் கூறிய சொற்றொடர்கள் எல்லா ஏடுகளிலும் அச்சில் ஏறியிருக்கின்றன. எனவே தரக்குறைவான எந்த வார்த்தையையும் நான் பயன்படுத்தவில்லை. ஒரு வேளை அவர்களுக்கு அப்படி ஒரு வார்த்தையைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்து, அதை நான் சொன்னதாகச் சொல்கிறார்களோ, என்னவோ எனக்குப் புரியவில்லை. இந்திய இராணுவத்தின்பால் எனக்கும், என்னைத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற தி.மு. கழகத்திற்கும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கும் எந்த நேரத்திலும், மரியாதையும், மிகுந்த மதிப்பும் உண்டு என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை இங்கே நான் திட்டவாட்டமாக, திண்ணமாக அறிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பங்களாதேஷ் போராட்டம் நடைபெற்ற போது நம்முடைய இந்திய இராணுவம் அங்கே சென்றது. பங்களாதேஷில் விடுதலைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்த முக்திவாகினி போராளிகளுக்கு ஆதரவாகச் சென்று, பாகிஸ்தான் வீரர்களோடு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 மார்ச் 30]

மோதி, அங்கே பங்களாதேஷ் உருவாகக் காரணமாக இருந்தது. எனவே இன்னொரு நாட்டோடு மோதி அங்கே விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கு உதவிய அந்த இராணுவத்தை இந்தியாவிலே உள்ள எந்த மாநில அரசும் பாராட்டாத அளவுக்குப் பாராட்டிய அரசு அன்றைக்கு இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி)

அதுமாத்திரமல்ல. இந்தியாவிலே உள்ள எந்த மாநிலமும் தராத அளவுக்கு யுத்த நிதியை தமிழ்நாடு தான் அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களை அழைத்து அவர்களுடைய கையிலே வழங்கியது. அப்படி வழங்கியபோது கூட நான் சொன்னேன். நீங்கள் பிறந்த மாநிலமான உத்திரப்பிரதேசத்தைவிட நாங்கள் தான் அதிக யுத்த நிதியைக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொன்னேன். அதற்கு அம்மையார் அவர்கள் பதிலளித்த போது உத்திரப்பிரதேச மாநிலம் பின்தங்கிய மாநிலம், எனவே தான் நாங்கள் குறைவாகக் கொடுத்தோம்; நீங்கள் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். எனவே இதை வைத்துக் கொண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அல்லது இந்த ஆட்சி தேச விரோதமானது என்று யாராவது சொல்ல முன் வருவார்களேயானால் தேச விரோதமான காரியங்கள் இந்த நாட்டில் எத்தனையோ நடைபெற்று இருக்கின்றன; அதை யார், யார் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் என்னால் புள்ளி விவரத்தோடு சொல்ல முடியும்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையிலும் அல்லது கட்சி அமைப்பைப் பொறுத்தவரையிலும், இந்திய ஒருமைப்பாட்டை, இறையாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு, இந்தியாவிற்குள்ளேயே தமிழகம் ஒரு மாநிலம்; ஆனால் அது அதிகாரங்களை அதிகம் பெற்ற மாநிலமாக, உரிமைகளைப் பெற்ற மாநிலமாகத் திகழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையவர்களேயல்லாமல் வேறல்ல. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய காலத்திலேயே இந்தியாவினுடைய ஒற்றுமையைக் கருதியும், இந்தியாவினுடைய பலத்தைக் கருதியும் பிரிவினைக் கொள்கையை அறவே கைவிட்டுவிட்டு இந்தியாவின் இறையாண்மைக் காகப் பாடுபடுவது, பணியாற்றுவது, ஒருமைப்பாட்டுக்காக உழைப்பது என்கின்ற முடிவுகளை மேற்கொண்டவர்கள் நாங்கள். அதற்காக இதே மாமன்றத்தில் பெரியவர் பக்தவத்சலம் அவர்களுடைய பாராட்டுக்களைக் கூட பெற்றது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். எனவே தேச விரோதமான காரியமோ அல்லது இராணுவத்தை இழிவுபடுத்த வேண்டும் என்கின்ற எண்ணமோ, கழகத்திற்கோ, கழக அரசுக்கோ, எனக்கோ நிச்சயமாக இல்லை. வரவேற்பு நிகழ்ச்சிக்கு நான் செல்லவில்லை என்ற காரணத்தால் அவர்களை மரியாதைக் குறைவாக நடத்தி விட்டேன் என்று கூறுவது தவறாகும். ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு நான் செல்லவில்லை என்பதால் அவர்களை மரியாதைக் குறைவாக

1990 மார்ச் 30] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நடத்தி விட்டோம் என்று பொருள் அல்ல. செல்வதும்; செல்வாததும் நம்முடைய விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. அதை ஏதோ 'ப்ரோட்டாகால்' என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள்.

மாண்புமிகு பாதுகாப்புத் துறையின் துணை அல்லது இணை அமைச்சர் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். தமிழகத்தின் சார்பாக, தமிழக அரசின் சார்பாக ஆளுநர் அவர்களே வந்திருக்கிறார்கள் என்று அவர்களே கூட நிருபர்களுக்குப் பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்குத் திரும்பி வந்த இந்த இராணுவம் இன்றைய பிரதமர் திரு. வி.பி. சிங் அவர்களால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட இராணுவம் அல்ல. நான் இவைகளை எல்லாம் கிளற வேண்டாம் என்றுதான் கருதினேன். ஆனால் இங்கே பேசப் பட்டுவிட்ட பிறகு அவைகளைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியத்திற்கு, தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கியிருக்கிறார்கள்.

அமைதிக்காக அனுப்பப்பட்டது இந்த இராணுவம், திரு. ராஜிவ் காந்தி அவர்களால். மாண்புமிகு பிரதமராக இருந்த திரு. ராஜிவ் காந்தி அவர்களால் இந்த இராணுவம் அங்கே அனுப்பப்பட்ட பிறகு, இன்று நேற்றல்ல, ஏதோ எனக்கும், பிரபாகரனுக்கும் இப்போது புதிய நட்பு ஏற்பட்டு விட்டது என்றெல்லாம் யாரும் கருதத் தேவையில்லை. அன்றைக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள், 'முன்பு அவரோடு விரோதமாக இருந்தேன் என்று. கொள்கை ரீதியாக அன்றைக்கு திரு. பிரபாகரன் அவர்கள் ஒரு கட்சி ஆட்சியைத் தான் நாங்கள் விரும்புகிறோம் என்று சொன்ன நேரத்தில் அதை மறுத்து அப்போதே அறிக்கை விட்டவன் நான். தமிழ் ஈழமே உருவானால் கூட அங்கே ஜனநாயக ரீதியில் தான் ஆட்சி நடைபெற வேண்டுமே அல்லாமல் சர்வாதிகார ஆட்சியாக அங்கே இருக்கக் கூடாது என்று அப்போதே சொன்னவன் நான். அது இன்றைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற சூழ்நிலையை தமிழ் ஈழத்தில் நாம் காண்கிறோம்.

10-35 மணி

இந்திய இராணுவம் இலங்கையிலே நடந்து கொண்டதைப் பற்றி பிரபாகரனே 1988 ஆம் ஆண்டு எனக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில் உள்ள வாசகங்களை நான் இங்கே நினைவுக் கூற விரும்புகிறேன்.

“ஆள் தொகையிலும், ஆயுத பலத்திலும் எம்மைவிட 100 மடங்கு வல்லமையுடைய மிகப் பெரிய இராணுவ அழுத்தத்தை நாம் ஈழத்தில் எதிர்கொண்டு நிற்கிறோம். ஒரு புறம் இந்திய இராணுவமும், மறுபுறம் சிங்கள இராணுவமும், இன்னொரு புறம் எமது சகோதர கூலிப் படைகளுமாக பல புறத்திலிருந்தும் நாங்கள் வேட்டையாடப்படுகிறோம். நாங்கள் யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. இது எமது விருப்பத்திற்கு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 மார்ச் 30]

மாறாக எம்மீது பலவந்தமாகத் திணிக்கப்பட்ட யுத்தம். தமிழ் ஈழ சுதந்திர எழுச்சியை முற்றாக நசுக்கிவிட வேண்டுமென்ற சிங்கள இனவாத ஆட்சியாளர்களின் நீண்டகால ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கவே இந்த யுத்தம் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு வழியின்றி, எம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவே, நாம் இந்தப் போரில் ஈடுபட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். இந்த யுத்தம் எம்மீது திணிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே நான் பாரதப் பிரதமருக்கு பல கடிதங்கள் எழுதியுள்ளேன். சமாதானத்திற்கு நாங்கள் தயார். போர் நிறுத்தத்திற்கு நாங்கள் தயார். ஆயுதங்களை நாங்கள் ஒப்படைக்கவும் தயார் என்று நான் பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியிடம் பலதடவை கூறியிருக்கிறேன். யுத்தத்தை நிறுத்தி விட்டு, புலிகளோடு பேச்சுக்களை நடத்துமாறு தமிழீழ மக்களும், உலகத் தமிழ் மக்களும் கோரி வருகிறார்கள். ஆனால் இந்திய அரசோ, அந்தக் கோரிக்கையையெல்லாம் நிராகரித்து வருகிறது. சமாதானத்தை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக தினமும் பெருமளவில் படைகளைக் குவித்து யுத்தத்தை விஸ்தரித்து வருகிறது. விடுதலைப் புலிகளைக் கூண்டோடு அழித்து விட வேண்டுமென்று இந்திய அரசு கங்கணம் கட்டியிருக்கும் இந்த இராணுவ வாதக் கொள்கையால் இந்தியாவின் நலனோ, ஈழத் தமிழர்களின் நலனோ பேணப்படப் போவது இல்லை. நாங்கள் இந்தியாவின் எதிரிகள் அல்லர். இந்திய வெளி விவகாரக் கொள்கைக்கு விரோதமானவர்கள் அல்லர். நாங்கள் இந்தியாவின் நண்பர்கள். இன ரீதியாக, கலாச்சார ரீதியாக, வரலாற்று ரீதியாக பாரதத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். இனப் படுகொலைக்கு ஆளாகி வந்த ஈழத் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாத்து அவர்களின் விடிவுக்காக எங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடி வந்ததைத் தவிர நாங்கள் இந்தியாவுக்கு எந்தத் துரோகத்தையும் செய்துவிடவில்லை. நாங்கள் இந்தியாவின் உண்மையான விரோதிகளுக்கு எதிராக உலகின் நாசகார சக்திகளுக்கு எதிராகவே போராடி வந்தோம். இதை நன்கு உணர்ந்துதான் இந்திய அரசு எமது ஆயுதப் போரட்டத்திற்கு அன்று உதவி புரிந்தது. ஆனால், இன்று பழைய எதிரிகளை நண்பர்களாக்கி, உண்மையான நண்பர்களை பகைவர்களாகக் கருதி இந்திய அரசு எம்மீது இந்த அபாயமான யுத்தத்தைத் தொடுத்து, எம்மை அழித்து வருகிறது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை அழித்து விடுவதால் தமிழ் ஈழ மக்களின் நலன்கள் எந்தவிதத்திலும் பேணப்படப் போவதில்லை. தமிழீழ மக்களின் ஒரேயொரு பாதுகாப்பு அரணாக இருந்து வந்த எம்மை ஒழித்துக் கட்டுவதால் எம் மக்களின் எதிர்காலம் பெரிய ஆபத்திற்கு ஆளாக்கப்படும் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.”

இந்த வாசகங்களை ஒரு முறை எண்ணிப்பார்த்தால், ராஜிவ் காந்தி ஆட்சிக்காலத்தில் இராணுவம் எப்படி அங்கே இந்த உணர்வுகளை நசுக்குவதற்காகப் பணி ஆற்றியிருக்கிறது என்பதை

1990 மார்ச் 30] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நாம் மறந்துவிட முடியாது. அந்த உணர்வு என்னை ஆட்படுத்தி யிருக்கின்ற காரணத்தாலேதான் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நான் செல்ல இயலவில்லை. ஆனால், இன்றைக்கும் சொல்கின்றேன், இந்திய இராணுவத்தின் மீது எங்களுக்கு சகலவிதமான மரியாதையும் உண்டு. இந்தியாவுக்கு எதிராக எந்த ஒரு அன்னிய நாடு போர் தொடுத்தாலும், ஆக்கிரமிப்பு செய்தாலும்—சீனப் போரின் போது சிறைச்சாலையில் இருந்த அண்ணா அவர்கள், நாம் சிறையில் இருந்தாலும் கூட, தம்பி, வீடு இருந்தால்தான் ஓடு மாற்றிக் கொள்ள முடியும், எனவே நாம் சிறையில் இருக்கிறோம், இந்த அரசுதானே நம்மைச் சிறையில் வைத்திருக்கிறது என்பதற் காக, ஆட்சியில் இருப்பது காங்கிரஸ்காரர்கள் அல்லவா என்பதற்காக ஆட்சியை யாரும் பகைத்துக் கொள்ளக் கூடாது; அனைவரும் ஓரணியில் நின்று, பண்டித நேருவின் கரத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டுமென்று அன்றைக்கு அண்ணா அவர்கள் சொன்னாரே, அந்த எண்ணமும், அதைப் போலவே பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பின் போது ஏற்பட்ட பங்களாதேஷ் போராட்டத்தில் அன்னை இந்திராகாந்தி அவர்களுக்கு எல்லாவிதமான நிலை யிலும் நாங்கள் அனைத்து கருத்து மாறுபாடுகளையும் மறந்து விட்டு எப்படி ஓரணியில் நின்றோமோ, அதைப் போல எந்த அரசு மத்தியிலே இருந்து இந்தியாவை ஆண்டாலும், அது திரு. வி.பி. சிங் அவர்களுடைய ஆட்சியாக இருந்தாலும், அல்லது வேறு அரசாக இருந்தாலும், இந்தியாவினுடைய நன்மைக்குப் பாதகமாக எந்த ஒரு அன்னிய நாட்டின் ஆக்கிரமிப்பு இருந்தாலும் அதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ, தி.மு.க. அரசோ ஏற்றுக் கொள்ளாது என்பதையும்,—இந்திய இராணுவம் நல்ல இராணுவம், ஆனால், அதைத் தகாத முறையில், பயன்படுத்தி னார்கள் முன்பிருந்த ஆட்சியாளர்கள் என்ற அந்த வருத்தத்தின் காரணமாகத்தான் அதன் விளைவுகள் என்னைத் துன்புறுத்திய தன் காரணத்தால்தான் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நான் செல்லவில்லை என்பதை நான் மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

10-40 மணி

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : நான் இதை வாதமாக ஆக்க விரும்பவில்லை. பேரவைத் தலைவர் அவர்களே; இது விதியின் கீழ் நடைபெறுகிறது அல்ல. தயவு செய்து இப்படிப் பேசி நானும் என்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் காட்டவேண்டிய நிலை மைக்கு ஆளாக்காதீர்கள் (குறுக்கீடுகள்). பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களிடத்திலே இந்த விளக் கத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், இங்கே தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் பத்திரிகையிலே வெளிவந்து, இந்தியா முழுவதும் இது எதிரான கருத்துக்கள் என்று இன்றைக்கும் ஆகி, இந்தக் கருத்துக்களுடைய எதிரொலி யாக நாடாளுமன்றத்திலே இந்தப் பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டு, நாடாளுமன்றத்திலேகூட முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பேச்சுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்ற அளவுக்கு அங்கே இருக்கின்ற

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா] [1990 மார்ச் 30]

அமைச்சர்களே, இன்று பொறுப்பானவர்களே சொல்கின்ற அளவுக்கு ஒரு நிலைமை வந்திருக்கிறது. ஆனால், நான் வேதனையோடு குறிப்பிடுகிறேன். பிரபாகரனுடைய நடவடிக்கையை விமரிசிக்கவோ, ஆதரிக்கவோ அல்லது எதிர்க்கவோ நான் போகவில்லை. ஆனால், இந்திய இராணுவத்தை நாம் கேட்டதனாலே அனுப்பினார்கள். போனதற்குப் பின்னாலே விளைவு மாறி இருக்கிறது, இல்லையா என்பது விவாதத்திற்கு உரிய ஒன்று. ஆனால், நாம் தருகின்ற வரிப்பணத்திலே கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்து இந்திய இராணுவம் அங்கே பணியாற்றி இருக்கிறது. இந்திய இராணுவத்திலே செத்தவர்களிலே தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள். போராளிகள் எத்தனை பேர் தமிழர்கள் செத்தார்கள் என்று கணக்குப் பார்க்கிற அதே நேரத்திலே இந்திய இராணுவத்திலே போன தமிழர்கள் பலர் செத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தியர்கள், செத்திருக்கின்றார்கள் என்ற உணர்வோடு நான் பார்க்கிறேன். ஆனால், பிரபாகரனுடைய கடிதத்தை இங்கே படிக்கின்ற நேரத்தில் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட கார்டினார்கள். எந்த ராஜிவ்காந்தி, எந்த இந்திராகாந்தி அவர்கள் மீது குறை சொல்லப்படுகிறதோ அதே இந்திராகாந்தி, ராஜிவ்காந்திதான் போராளிகளுக்கு உதவிகள் செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் எல்லாம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கான உதவிகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்திய அரசு செய்திருக்கிறது என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

நான் ஒன்றை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிற விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு ராஜிவ்காந்தி இராணுவத்தை அனுப்புகிற நேரத்திலே எடுத்துக்கொண்ட கொள்கையும் அங்கே போனதற்குப் பின்னாலே ஏற்பட்ட விளைவுகளும் பல்வேறு வகையிலே மாறியிருக்கலாம். அது விவாதத்திற்குரிய பிரச்சினை. அதிலே போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால், நீங்கள் இன்று சொல்லியிருக்கக்கூடிய பிரச்சினை இருக்கிறதே, அது இந்திய இராணுவத்தை வரவேற்கவில்லை என்ற நிலையோடு நின்றுருந்தாலும்கூட பரவாயில்லை, கவர்னர் போனார், அதுவே நாங்கள் போனது மாதிரி என்று சொல்லியிருந்தாலும்கூட நிச்சயமாக இது விவாதத்திற்குரிய பிரச்சினையாக ஆகி இருக்காது. அடிப்படை யிலே சொன்னது, இந்திய இராணுவம் போய் தமிழர்களைக் கொன்றது, அதனாலே அதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம் என்று சொன்னால், இந்திய இராணுவத்திற்குத் துருகிற மரியாதையை இந்தியாவிலே, தமிழ்நாட்டிலே இன்றைக்குப் படுகொலை செய்வது நமக்கு நாமே செய்துகொள்கிற மிகப் பெரியபடு கொலையாகும். நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மொரீசியஸ் தீவுக்கு இந்திய இராணுவம் போனது சரியா, தப்பா என்று உலக நாட்டிலே யார் விமரிசனம் செய்தாலும், இந்தியாவிலே இருக்கின்றவர்கள் நாம் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆக

1990 மார்ச் 30] [திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

வேண்டும். கிழக்கு வங்காளத்திற்குப் போனால் இராணுவம் என்ன காரியங்களைச் செய்தது, எவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவாயிற்று, இந்த ஏழை நாடு தாங்குமா என்ற விவாதம் இருந்தாலும் இந்தியாவிலே இருந்து இந்த நாட்டு இராணுவம் போகிறது என்றால் இந்தியாவில் இருக்கின்ற ஒரு தமிழ்க் குடிமகன், இந்தியக் குடிமகன் என்றால் அந்த நிலையை எடுத்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலை இருக்கிறது. அதுவும் நம் மீது, திராவிட நாடு விட்டதற்குப் பின்னாலே ஏற்பட்ட சந்தேகம், இருக்கின்ற சந்தேகம் திருகின்ற நேரம் வருகின்ற நேரத்தில் இப்படி நீங்களே மறுபடியும் பிரச்சினைகளை உண்டாக்கி இந்திய இராணுவத்திற்குக் களங்கம் உண்டாக்கினால், அது நிச்சயமாக மிகப் பெரிய களங்கம். அந்தக் களங்கத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு நீங்கள் முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தி வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஏதோ திராவிட நாடு பிரிவினை விட்டுவிட்ட பிறகு நாம் பேசுவதும், செயல்படுவதும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அன்றைக்கு பட்டுஜை உரையினுடைய பொது விவாதத்திலே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசும்போது நீங்கள் ஏன் மத்திய சர்க்காரைக் கேட்பது, நீங்களே நெய்வேலி நான்காவது நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை ஜெயங்கொண்டத்திலே ஏன் ஏற்படுத்தக் கூடாது என்று கேட்டார். அதுதான் பிரிவினை வாதம், எனவே, அப்படிப் பேசக்கூடாது என்று தம்பி இராதாவுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதுதான் பிரிவினை வாதமே தவிர இது பிரிவினை வாதம் அல்ல. அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். இந்திய வீரர்களும் இறந்திருக்கிறார்கள் என்று. நான் அதை இமத்த வேதனையோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். 4 ஆயிரம், 5 ஆயிரம் பேர்கள் அங்கே அப்பாவித் தமிழர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். விடுதலைப் புலிகள் இறந்திருக்கிறார்கள். நண்பர் பொன்னுசாமி அவர்கள், ஒரு பத்திரிகையிலே தலையங்கம் கூட எழுதி இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். அந்தப் பத்திரிகையை நன்றாகப் படித்துப் பார்த்தால் தெரியும். அதிலே, அந்தப் பத்திரிகை என்னைக் கண்டித்திருக்கிறது. அது கண்டிக்க வேண்டும். கண்டிக்காமல் அந்தப் பத்திரிகையால் இருக்க முடியாது. ஆகவே, கண்டித்திருக்கிறது.

10-45 மணி

ஆனால், அந்தப் பத்திரிகையின் தலையங்கத்தின் முன் பகுதியைப் படித்துப் பார்த்தால், அங்கே அப்பாவித் தமிழர்களை இந்திய இராணுவம் கொன்றது உண்மைதான் என்பதையும் அதே

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 மார்ச் 30]

பத்திரிகையின், அதே தலையங்கத்தில் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர்திரு. இராதா அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, தமிழர்கள் அங்கே கொல்லப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், தமிழர்கள் உள்ளிட்ட இந்திய இராணுவத்தினரும் கிட்டத்தட்ட 1,800 பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, அமைதிப் படை என்கிற பெயரால் எங்குமே நிகழாத சம்பவமான, 1,800 இந்திய இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்படுவதும், 5 ஆயிரம் தமிழர்கள் கொல்லப்படுவதும்—இவைகளுக்கு எல்லாம் காரணமாக முன்னாள் பிரதமர்திரு. ராஜிவ்காந்தி அவர்கள் இருந்தார்கள் அல்லவா, அந்த ராஜிவின் செயலைக் கண்டித்து தான் நான் அந்த விழாவுக்குச் செல்லவில்லை.

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,.....

திரு. கே. ரமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, On a point of order. இந்தக் கேள்வி நேரம் முடிந்து வரக்கூடிய “சீரோ அவர்” என்று சொல்லக்கூடிய அப்படி ஒரு “அவர்” இல்லையென்ற வாதம் இருந்தாலும், ஜனநாயக ரீதியில் தாங்கள் சில விஷயங்களைச் சொல்ல அனுமதிக்கிறீர்கள். அந்த விஷயத்தையே வேறு தலைவர்கள் தலையிட்டு, அதையே விவாதமாக்குகிற அளவிற்கு வளர்க்கும்படியான ஒரு முறையை ஏற்படுத்தினால் அந்த உரிமை எங்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் தரப்பட வேண்டும். இப்படி செய்வதானது இதுவே ஒரு ரெகுலர் நடவடிக்கையாக ஆகிவிடும். இந்த முறை தொடர்ந்து கையாளப்பட்டால் எங்களுக்கும் இங்கே பேசப்பட்டதற்கு பதில் பேச வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும். இப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. குமரி அனந்தன் பேச விரும்புகிறார். அவர் பேசுவதில் எங்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லை. அந்த முறையைத் தொடர்ந்தால் தொடர்ந்து எங்களுக்கும் நேரத்தை ஒதுக்கி நாங்களும் பேச வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற முறையில் அவர் தன்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லிவிட்டார். அதிலே, தொடர்ந்து விவாதங்களுக்கு இடமில்லை என்பதால் நீங்கள் வேறு ஒரு வாய்ப்பில் கருத்துக்களைச் சொல்லலாம். உங்களுடைய கட்சியில் இருக்கிற ஓர் உறுப்பினருக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதே நேரத்தில் தலையாய எதிர்க்கட்சியின் உறுப்பினர் பேராசிரியர்

1990 மார்ச் 30] [பேரவைத் தலைவர்]

பொன்னுசாமி அவர்களுக்கும் வாய்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறேன் இரண்டு பேர்தான் "Mention" வேண்டுமென்று கேட்டவர்கள். தாங்கள் ஒரே வரியில் அதை முடித்தால் அனுமதிப்பேன்.

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே,
..... (குறுக்கீடு).

திரு. கே. ரமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எங்களுடைய உரிமையைப் பாதுகாக்கவேண்டியது தாங்கள் தான். You are the custodian of the House. You have to protect our rights. இவ்வளவையும் சொல்லி, ஒரே வரியில் முடிப்பது என்று சொன்னால் ஒரே வரியில் சொல்வதிலும் ஓர் அர்த்தம் உண்டு இல்லையா? அதிலும் ஒரு பொருள் இருக்கும் அல்லவா? அதை நீங்கள் அனுமதிக்கிறீர்களா? அப்படியானால் எங்களுடைய உரிமையை நீங்கள் எப்படித் தவிர்க்க முடியும்? எங்களுடைய உரிமை மட்டுமல்ல, இந்த அவையினுடைய உரிமை. When a thing has been placed it becomes the property of the House. அந்த உரிமை இருக்கிறதா? நியாயம் இருக்கிறதா? அதற்கு தாங்கள் பதில் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். I request you to reply my question.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் சரியான வினாவைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். பல உறுப்பினர்கள் 55ஆவது விதியின் கீழ் சில கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானங்களை, 56ஆவது விதியின் கீழ் சில ஒத்திவைப்புத் தீர்மானங்களை, 78ஆவது விதியின் கீழ் ஒரு மணி நேர விவாதங்களைத் தொடர்ந்து கேட்கிறார்கள். அவற்றை எல்லாம் ஒரேயடியாக நான் ஒட்டுமொத்தமாக ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் காட்டி மறுத்துவிட வாய்ப்பு இருக்கிறது. என்றாலும் சில உறுப்பினர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பிரச்சினைகளை அவையில் இந்த நேரத்தில் எழுப்பி, சில விடைகளை அமைச்சர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டால், அது நாட்டுக்கு நல்லது என்ற பொதுக் கருத்தின் அடிப்படையில் நாம் அனுமதிக்கிறோம். அப்படி வருகிறபோது ஒரு செய்தியைச் சொல்வதற்கு முறையாக அறிவிப்புக் கொடுத்தவர் திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள். அதே நேரத்தில் நேற்று திரு. பொன்னுசாமி அவர்களும் அது தொடர்பாகவே ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே, அவற்றை நான் 78 என்ற விதியின் கீழோ, 74 என்ற விதியின் கீழோ அனுமதிக்காமல், இந்த நேரத்தில், ஒரு மணித்துளி அளவில் அதைச் சொல்லி முடிக்கட்டும், அரசின் தரப்பிலும் பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும் என்ற அடிப்படையில் ஓர் இளகிய எண்ணத்தோடு தான் அதை அனுமதித்திருக்கிறேன். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் இதைச் சரியாக..... (குறுக்கீடு).

[1990 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு திரு. துரைமுருகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவருக்கு “பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர்”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவைத் தலைவருக்கு என்ன “Point of order”?

மாண்புமிகு திரு. துரைமுருகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவைத் தலைவருக்கு அல்ல, எனக்கு பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் எழுப்ப உரிமை உண்டு. தலைவர் சொல்வதால் உட்காருகிறேன். But it is a relevant point of order. I am not questioning the Chair. It is my submission to the Chair.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : சொல்லுங்கள் .

மாண்புமிகு திரு. துரைமுருகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நானும் இந்த அவையில் நீண்ட நாட்களாக இருந்திருக்கிறேன். பொதுவாக, தவிர்க்கமுடியாத ஏதாவது ஒரு காரணத்தை ஒட்டித்தான் இப்படி ஒரு சிறிய விஷயத்தை எழுப்புவது வழக்கம்.

10-50 மணி

ஆனால் நித்தம் நித்தம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளை இப்படிச் கிளப்புவதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கிற காரணத்தால் அவையினுடைய மற்ற நடவடிக்கைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதை நீண்ட நாட்கள் இந்த அவையிலே இருந்தவன் என்பதால், தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன், அவ்வளவுதான்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தாங்கள் கவனத்திற்குக் கொணர்ந்ததை நினைவில் வைத்து, இனிமேல் தமிழ்க்குடிமகன் இதுபோன்ற பிரச்சினைகளில் இறுக்கமாகவே இருப்பான் என்பதை உங்களுக்கு நெருக்கமாகவே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினைப் பற்றி (குறுக்கீடு) உட்காருங்கள் ஒரு வரியிலே சொல்லி முடியுங்கள். (குறுக்கீடு) எல்லோரும் உட்காருங்கள் திரு. குமரி அனந்தன் . (குறுக்கீடு)

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் சொல்கிறபோது இரானுவம் அங்கே எப்படி நடந்து கொண்டது என்ற செய்தியினை இங்கே எடுத்து வைக்கிறபோது, வங்காள தேசத்திலே பாகிஸ்தான் படையோடு மோதியதையும் அவர்கள் குறிப்பிட்டு, இலங்கையிலே சிங்கள இரானுவத்தோடு மோதியிருந்தால் அதைப்பற்றி (குறுக்கீடு).

1990 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள் முதல்வர் சொன்னது தொடர்பாக ஏதாவது சுருக்கமாகச் சொல்வதாக இருந்தால் சொல்லலாம். இல்லாவிட்டால் உட்காரச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கும். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, இதுபோன்ற “ஜீரோ ஹவர்” பிரச்சினைகளை எழுப்ப ஒரு வருக்குத்தான் அனுமதிக்கிறீர்கள். அந்த ஒருவர் பேசியதற்கு முதலமைச்சரோ அல்லது தொடர்புடைய அமைச்சரோ பதிலளிக்கிறார்கள். இப்படித்தான் ஜீரோ ஹவரில் பிரச்சினைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கு அ.தி.மு.க. சார்பில் ஒருவரும், காங்கிரஸ் சார்பில் ஒருவரும் அப்படி அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அதற்கு நான் பதிலளித்த நேரத்தில், அதுபற்றிச் சில சந்தேகங்களை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற முறையில் அவர் கேட்க விரும்பினார். அவருக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அளித்திருக்கிறீர்கள். அது, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற தனி உரிமையாகும். அது அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நண்பர் திரு. ரமணி அவர்கள் கேட்டது மாதிரி, தொடர்ந்து அனைவருக்கும் இப்படி அனுமதிக்கப்பட்டால் இன்றையதினம் நடைபெற வேண்டிய துணை மானியக் கோரிக்கை விவாதம் மாலையிலேதான் நடைபெற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். இதைத் தாங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : டாக்டர் எஸ். சுந்தரராஜ், திரு. எஸ். டி. உகம்சந்த் ஆகியோர் ஒரே பொருள் குறித்துக் கவன ஈர்ப்புக் கொடுத்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர் மாண்புமிகு சட்டத்துறை அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவார். இருவரில் ஒருவர்.

திரு. குமரி அனந்தன் : தலைவர் அவர்களே.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நாளைக்குப் பேசலாம். வாய்ப்பு வரும்போது பேசிக்கொள்ளலாம். (குறுக்கீடு) நீங்கள் உட்காருங்கள். நான் வாய்ப்புக் கொடுக்கிறேன். (குறுக்கீடு) பின்னாலே வாய்ப்பு வரும். (குறுக்கீடு) இல்லை, இல்லை, இதிலே விவாதம் வேண்டாம். என்னுடைய தீர்ப்பு, இதிலே விவாதத்திற்கு அனுமதிக்கப்போவதில்லை, அவ்வளவுதான். (குறுக்கீடு) முதல்வர் அவர்கள் அதற்கு விளக்கம் சொல்லி விட்டார்கள். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற முறையில்தான் அவருக்குக்கூட சிறப்பு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது, கொடுத்ததைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் பிரச்சினை வந்தால், “point of order” வந்தால், அது குறித்து வெளிப்படுத்த வேண்டியது என்னுடைய கடமை. உப்போது கவன ஈர்ப்பு, டாக்டர் எஸ். சுந்தரராஜ்.

[1990 மார்ச் 30]

திரு. குமரி அனந்தன் : உங்களுடைய தீர்ப்பைச் சொன்னதற்குப் பின்னாலே.....(குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உட்காருங்கள். (குறுக்கீடு)
டாக்டர் சுந்தரராஜ் அவர்கள் பேசவில்லை என்றால் அடுத்த உறுப்பினரைக் கூப்பிட்டு விடுவேன். (குறுக்கீடு).

திரு. கே. ரமணி : On a point of order. (குறுக்கீடு)
We cannot introduce disorder here. ஏற்கெனவே நான் சொல்லி, நீங்கள்..... (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : டாக்டர் எஸ். சுந்தரராஜ். (குறுக்கீடுகள்).

டாக்டர் எஸ். சுந்தரராஜ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே.....(குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மற்றவர்கள் அமரலாம். டாக்டர் எஸ். சுந்தரராஜ். (குறுக்கீடுகள்).

10-55 மணி

3. கவன ஈர்ப்பு

திருவாரூரில் ஏற்பட்டுள்ள குடிநீர்ப் பற்றாக்குறை குறித்து

திரு. வி. தம்புசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, “திருவாரூர் நகரம் முழுவதும் குடிநீர்ப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது குறித்த” அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினை மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். (குறுக்கீடுகள்)

மாண்புமிகு டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற தெய்வசிகாமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, (குறுக்கீடுகள்), இந்த அறிக்கையை இந்த அவையின் முன்னால் வைக்கிறேன். திருவாரூர் நகராட்சி, தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ள முதல் நிலை நகராட்சிகளில் ஒன்றாகும். தற்போது நடைமுறையில் உள்ள குடிநீர்த் திட்டம் 1972-ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப் பட்டது. திருவாரூர் நகராட்சியிலிருந்து 7 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள அம்மையப்பன் கிராமத்தில் உள்ள ஓடம்